# Larry Niven

Este un maestru al genului hard SF, fiind considerat continuatorul cel mai important al lui Asimov şi Clarke. Cu romanul „Ringworld" - Lumea inelară - intră în cercul celor premiați cu Hugo şi Nebula pentru aceeaşi operă, pentru care a mai primit şi premiile Locus şi Ditmar. Este absolvent de Matematică şi locuieşte în Los Angeles, California. A mai câştigat încă trei premii Hugo pentru povestiri SF. Povestirea de față, premiată cu Hugo Award în 1972, ne convinge încă o dată că sfârşitul lumii nu e ceea ce pare şi mai poate fi amânat.

## Lună schimbătoare

## Larry Niven

Mă uitam la ştiri când a avut loc modificarea Lunii, ca un pâlpâit în colțul ochiului. M-am întors spre fereastra de la balcon. Orice ar fi fost, era prea târziu să mai surprind ceva.

Luna era foarte luminoasă în acea seară. După ce am văzut-o şi am zâmbit, m-am întors la loc. Moderatorul Johnny Carson tocmai îşi începea discursul.

Când primele reclame şi-au făcut apariția pe ecran, m-am ridicat să încălzesc nişte cafea. Reclamele se derulau în serii de câte trei şi patru, până pe la miezul nopții. Aveam timp suficient.

Luna mi-a atras iar atenția, când m-am întors din bucătărie. Dacă mai înainte fusese strălucitoare acum era mai ceva ca înainte. Hip notică. Am deschis uşa glisantă de sticlă şi am ieşit pe balcon.

Balconul nu era decât o terasă îngrădită cu loc suficient pentru ca un bărbat şi o femeie să stea în picioare şi un set portabil pentru barbecue. în ultimele luni priveliştea fusese spectaculoasă, mai ales la apusul soarelui. Compania de electrici tate construia o clădire din sticlă pentru birouri. Deocamdată nu era decât un profil de oțel cu grinzi cu secțiuni deschise. Nu era decât o umbră întunecată pe fundalul unui apus roşiatic, un decor despuiat, suprarealist şi teribil de impresionant.

În acea seară...

Niciodată nu am mai văzut Luna atât de strălucitoare, nici măcar în deşert.

Atât de strălucitoare încât să vezi să şi citeşti, mă gândii eu, dar imediat mi-am spus, dar asta este o iluzie. Luna nu era niciodată mai mare (am citit eu undeva) decât o monedă (cu diametru de aproximativ 2.50 cm) ținută la distanță de aproximativ 270 de cm. Nu putea să fie atât de strălucitoare încât să vezi să citeşti.

Era doar pe trei sferturi plină!

Însă, strălucind sus, deasupra autostrăzii San Diego spre vest, Luna părea să umbrească până şi farurile maşinilor care circulau în ambele direcții. Am închis ochii din cauza luminii, gândindu-mă la' oamenii care au păşit pe Lună şi au lăsat urme pronunțate de paşi. Mai demult mi s-a permis, cu ocazia unui articol pe care trebuia să-1 scriu, să văd o piatră selenară perfect uscată şi să o țin în mână...

Am auzit iar emisiunea începând aşa că am intrat în cameră. însă, privind iar peste umăr, am văzut Luna devenind şi mai strălucitoare - ca şi cum ar fi ieşit de după un pâlc de nori.

Acum lumina ei era înnebunitoare, mistuitoare pentru ochi.

Telefonul sună de cinci ori înainte ca ea să răspundă.

– Bună, am spus eu. Ascultă.

– Bună, spuse Leslie, buimacă de somn şi cu o voce plângăreață.

– La naiba. Speram că se uita la W televizor, ca şi mine.

– înainte să țipi şi să strigi, vreau să că te-am sunat cu un motiv anume, ' i-am spus eu. Eşti în pat, nu-i aşa? Scoală-te - Poți să te scoli?

– Cât e ceasul?

– Doisprezece şi un sfert.

– Oh, Doamne.

– Ieşi în balcon şi uită-te.

– Bine.

Se auzi receptorul pus deoparte. Am aşteptat. Balconul lui Leslie dădea spre nord şi spre vest, ca şi al meu, însă se afla cu zece etaje mai sus, cu vedere mult mai bună.

De la mine se vedea Luna arzând ca un reflector texturat.

– Stan? Eşti?

– Da. Ce părere ai?

– E splendidă. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. Ce anume ar putea să

facă Luna să strălucească într-o asemenea măsură?

– Habar n-am, dar nu-i aşa că e minunată?

– Tu eşti localnic.

Leslie se mutase aici abia cu un an în urmă.

– Ascultă, niciodată nu am mai văzut aşa ceva. însă există o legendă veche, spusei eu. Odată la o sută de ani, smogul din Los Angeles se ridică timp de o noapte, lăsând aerul curat ca spațiul interstelar. în felul acesta divinitățile pot vedea dacă Los Angeles se află tot acolo. Dacă se află în acelaşi loc, ele coboară ceața la loc, ca să nu-1 mai zărească^

– Odată ştiam şi eu lucruri din astea. în fine, ascultă, mă bucur că m-ai trezit ca să văd, dar trebuie să merg la serviciu mâine.

– Biata de tine.

– Asta-i viața..Noapte bună.

– Noapte bună.

După asta, am stat învăluit în întuneric, gândindu-mă pe cine altcineva să sun. Dacă suni o fată în miez de noapte şi o inviți să privească Luna... poate va crede că e romantic sau din contră, se poate înfuria, însă nu-şi va da seama că ai mai sunat pe încă şase.

Aşa că m-am gândit la câteva nume. însă acele fete, la al căror nume mă gândisem, plecaseră toate pe rând în ultimul an, după ce am început să-mi petrec tot mai mult timp cu Leslie. Nimeni n-ar putea să le învinovățească. Aşa că acum Joan era în Texas şi Hildy se măritase, şi dacă o sunam pe Louise dădeam probabil şi peste Gordie. Dar englezoaica? însă nu puteam să-mi amintesc nici numele, nici prenumele ei.

Mai mult decât atât, toate cunoştințele mele aveau diferite orare de activitate. Şi eu munceam pentru a mă întreține, însă, ca scriitor freelancer, puteam să-mi aleg orele de lucru. Oricărei persoane sunate în seara aceea, îi ruinam dimineața. Oh, în fine... -

Spectacolul lui Johnny Carson era un vârtej de griuri şi spectacol de lumini, când m-am întors în sufragerie. Am închis televizorul şi m-am întors pe balcon.

Luna era mai luminoasă decât fluxul farurilor de pe autostradă, mai strălucitoare decât Westwood Village la dreapta. Munții Sfânta Monica aveau o strălucire magică de mărgăritar. Nu erau stele deloc prin preajma Lunii. Stelele

nu puteau să supravieţuiască unei lumini atât de orbitoare.

Pentru a mă întreţine scriam articole de ştiinţă şi sfaturi utile. Ar trebui să pot să-mi dau seama ce anume provocase modificarea Lunii. Este oare posibil ca Luna să devină deodată mai mare? Să se umfle ca un balon? Nu.

Poate mai apropiată. O Lună căzătoare?

Curenţi! Valuri înalte de aproximativ cincisprezece metri... şi cutremure! Falia-San Andreas spintecată ca Marele Canyon! Să sar în maşină, să mă îndrept spre dealuri... nu, deja era prea târziu...

Prostii. Luna era mai strălucitoare, nu mai mare. Puteam să observ acest lucru. Şi ce anume putea să facă Luna să ne orbească în halul ăsta?

Am clipit din ochi şi imaginea Lunii mi-a rămas imprimată pe retină. într-atât era de strălucitoare.

Un milion de oameni privesc probabil Luna chiar în acest moment şi îşi pun aceleaşi întrebări ca şi mine. Un articol pe acest subiect s-ar vinde foarte bine... dacă aş reuşi să-1 scriu înaintea altcuiva...

Trebuie să existe o explicaţie simplă şi evidentă.

Ei bine, cum se poate ca Luna să fi devenit mai strălucitoare? Lumina Lunii reflectă lumina primită de la Soare. Se poate ca Soarele să fi devenit mai luminos? Trebuia să se întâmple după apus şi sigur s-ar fi observat asta...

Nu-mi plăcea ideea.

Mai mult de-atât, jumătate de Pământ era reflectat de lumina Soarelui. O mie de corespondenţi de la Life, Time, Newsweek şi Associated Press ar suna din Europa, Asia, Africa... asta în cazul în care nu stau ascunşi prin subsoluri. Sau sunt deja morţi. Sau fără voce, deoarece Soarele acoperă toate sistemele statice, radio, de telefonie şi televiziune... Televiziunea. Oh, Doamne.

Abia atunci începuse să mi se facă frică.

În regulă, s-o luăm de la capăt. Luna devenise foarte strălucitoare. Lumina Lunii, aşadar, lumina Lunii reflectă lumina primită de la Soare; orice idiot ştia asta. Atunci... ceva se întâmplase cu Soarele.

## II

– Alo?

– Salut. Eu sunt, am spus c-un nod în gât. Panică! Ce urma să-i spun!

– Privesc Luna, spuse ea ca prin vis. Este superbă. Am încercat să folosesc

telescopul, însă nu am reuşit să văd nimic; lumina e prea puternică. Luminează întregul oraş. Dealurile sunt toate argintii.

Da, uitasem că avea un telescop pe balcon.

– Nici nu am mai încercat să mă culc la loc, spuse ea. E prea multă lumină.

Gâtul meu îşi revenise.

– Ascultă, Leslie, draga mea, am început să mă gândesc la felul cum te-am trezit din somn şi cum probabil nu ai mai putut dormi după aceea şi la toată lumina aceasta. Aşa că ce-ar fi să ieşim la o gustare de miez de noapte?

– Ai înnebunit?

– Nu, vorbesc serios. Chiar vreau asta. Asta nu e o noapte pentru somn. Poate nu vom mai avea niciodată ocazia să trăim o asemenea noapte. Dă-o naibii de dietă. Hai să sărbătorim. îngheţată asortată şi cafea irlandeză.

– Asta e altceva. Să mă îmbrac, atunci.

– Vin şi eu imediat.

* * *

Leslie locuia la etajul al paiprezecelea al Clădirii C din Barrington Piaza. Am ciocănit la uşă şi am aşteptat.

În timp ce aşteptam m-am gândit fără să vreau: De ce Leslie?

Trebuie să existe şi alte moduri de a-mi petrece ultima mea noapte pe Pământ decât cu o anumită fată. Aş fi putut alege o altă fată, sau chiar mai multe fete nu chiar atât de speciale, numai că astea nu mi s-ar potrivi chiar bine, nu-i aşa? Sau l-aş fi putut chema pe fratele meu sau pe oricare dintre părinţi...

Însă fratele meu Mike ar fi vrut să audă un motiv serios înainte să-1 scot din pat la miezul nopţii.

– Mike, ascultă, Luna e aşa superbă...

Nici vorbă de aşa ceva. Oricare dintre părinţi ar reacţiona asemănător. în fine, aveam un motiv serios, dar m-ar fi luat ei în serios?

Şi dacă da, ce? Aş fi provocat un fel de deşteptare. Lasă-i să doarmă. Aveam nevoie de cineva care să-mi fie alături la... petrecerea mea de adio fără a pune întrebări inoportune.

Şi acea persoană era Leslie-. Am bătut iar în uşă.

Ea întredeschise uşa. Era în lenjerie de corp. O bustieră rigidă şi diformă

îmi atinse spatele când am luat-o pe Leslie în brațe.

– Tocmai mă pregăteam să o iau pe mine.

– Inseamnă că am venit exact la timp. I-am luat bustiera din mână şi am aruncat-o. M-am aplecat ca să-i cuprind talia cu brațele, m-am ridicat iar cu greu şi am dus-o spre dormitor în timp ce picioarele ei mi se legănau în jurul gleznelor.

Pielea îi era rece. Cred că fusese pe afară.

– Aşa deci! spuse ea. Crezi că poți concura cu o înghețată asortată, nu-i aşa?

– Bineînțeles. Mândria mi-o cere.

Respiram cu greutate amândoi. O singură dată am încercat să o ridic ghemotoc în brațe, cum arată prin filme. Aproape că mi-am rupt spatele. Leslie era o fată voinică, de aceeaşi înălțime cu mine şi cu şolduri cam pline.

Ne-am rostogolit pe pat, unul lângă altul. M-am apropiat de ea din amândouă părțile ca s-o scarpin pe spate, ştiind că în acest fel nu va mai opune rezistență, ah, ha ha ha ha ha. Scotea sunete de plăcere în timp ce-mi spunea unde să o scarpin. Mi-a suflecat tricoul până în jurul umerilor şi a început să mă scarpine şi ea.

Ne-am smuls amândoi hainele unul altuia, la întâmplare, aruncându-le pe marginea patului. Pielea ei era caldă acum, aproape fierbinte...

Uite, de asta nu aş fi putut să aleg pe alta. Ar fi trebuit să o învăț cum să scarpine. Şi acum chiar nu era momentul potrivit.

Nopți de-a rândul am avut o tendință neastâmpărată de a grăbi actul contopirii. în seara asta săvârşeam un ritual, un ritual de trecere. Am încercat s-o fac mai lent, să țină mai mult. Am încercat să-i produc mai multă plăcere lui Leslie. Chiar s-a meritat din plin. Am uitat de Lună şi de viitor în momentul în care Leslie şi-a lipit călcâiele de scobitura genunchilor mei şi am început să ne mişcăm în ritmul străvechi.

Însă ideea care mi-a apărut la apogeu a fost intensă şi înspăimântătoare. Ne aflam într-un cerc de foc albăstriu încins ce se închidea ca un laț. Când am gemut de groază şi emoție, ea a crezut probabil că-mi exprimam doar plăcerea.

Am zăcut unul lângă altul, vlăguiți, toropiți, strângându-ne în brațe. M-am gândit să merg la mine şi să dorm, să nu-mi țin promisiunea, să dorm şi s-o las pe Leslie să doarmă... însă, m-am trezit şoptindu-i la ureche:

– Inghețată asortată.

Ea zâmbi, se mişcă şi se rostogoli din pat imediat. Nu am vrut să o las să poarte bustiera.

– E trecut de miezul nopții. Nu se va lega nimeni de tine, pentru că voi avea eu grijă de acel derbedeu, da? Aşa că de ce să nu te simți confortabil?

Ea râse şi se dădu bătută. Ne-am îmbrățişat o dată, cu pasiune, în lift. Era mult mai bine fără bustieră.

**III**

Chelnerița cu păr cărunt de la tejghea era veselă şi emoționată. Ochii îi străluceau. Ne-a vorbit ca şi când ne-ar fi divulgat un secret.

– Ați observat strălucirea Lunii?

Localul Ship era foarte aglomerat, la acea oră din noapte fiind şi foarte aproape de Universitatea UCLA din Los Angeles. Jumătate din clienți erau studenți de la universitate. în seara aceea discutau în şoaptă, întorcându-se să se uite afară, prin pereții din sticlă ai restaurantului cu program non-stop. Luna era joasă în. partea de vest, suficient de joasă încât să facă întrecere cu luminile străzii.

– Am observat, am spus eu. Şi sărbătorim. Am dori două înghețate asortate.

După ce a plecat, am strecurat o bancnotă de zece dolari sub şervetul de hârtie. Nu că i-ar cheltui vreodată, dar măcar va avea plăcerea de a-i găsi. Nici eu nu i-aş cheltui.

Mă simțeam degajat şi nepăsător. O mulțime din probleme păreau parcă rezolvate de la sine.

Cine ar fi zis că pacea se va coborî peste Vietnam şi Cambodgia într-o singură noapte?

Situația aceea a început acolo, în California, în jur de ora unsprezece şi jumătate. Asta însemna că soarele amiezii se afla chiar peste Marea Arabiei, cu doar câteva porțiuni din Asia, Europa, Africa şi Australia aflate direct sub razele solare.

Germania era deja reunită, Zidul sfărâmat sau înmuiat de undele de şoc. Israeliții şi arabii aruncaseră armele. Apartheidul luase sfârşit în Africa.

Şi eu eram liber. Pentru mine nu existau consecințe directe. în seara aceea puteam să-mi satisfac toate dorințele mele ascunse, să jefuiesc, să omor, să înşel

Fiscul, să arunc cu cărămizi în geam sau să-mi ard cărțile de credit. Aş putea să uit de articolul pentru joia următoare despre formarea metalului exploziv. În seara aceea puteam chiar să înlocuiesc pilulele lui Leslie cu bomboane cu scorțişoară. în seara aceea.

– Cred că voi fuma o țigară. Leslie se uită înciudată la mine.

– Am crezut că te-ai lăsat.

– Aminteşte-ți. Am spus că, dacă voi avea nişte dorințe mistuitoare, voi fuma. Şi acum nu puteam să suport gândul că nu voi mai fuma niciodată.

Ea râse.

– Dar au trecut luni de atunci!

– Şi ei pun în continuare reclame la țigări în reviste!

– Este o conspirație. Bine, hai, fumează-ți țigara. Am introdus câteva monede în automat, am ezitat înainte de a alege, şi am luat până la urmă un tutun slab. Nu vroiam neapărat să fumez. Dar unele evenimente cer şampanie şi altele țigări. Era ca ultima țigară savurată înaintea plutonului de execuție...

Mi-am aprins una. Pentru cancerul la plămâni.

Era la fel de bună cum îmi aminteam; cu toate acestea avea un gust vag de stătut, ca de mucuri de țigări vechi. A treia-inhalare de fum în plămâni m-a lovit brusc. Privirea mi s-a încețoşat şi totul a devenit foarte calm. îmi simțeam inima în gât.

– Ce gust are?

– Ciudat. Mă simt amețit, spusei eu.

Amețit! Nu am mai auzit cuvântul acesta de vreo cincisprezece ani. în liceu fumam ca să obținem acea stare de amețeală, acea stare apropiată de beție produsă de contractarea capilarelor la creier. Acea amețeală nu s-a mai produs după primele dați, însă majoritatea dintre noi am continuat să fumăm...

Am stins-o. Chelnerița ne-a adus înghețatele.

Cald şi.rece, dulce şi amar; nu prea există alt gust asemănător cu înghețata asortată. Să mori fără a o gusta ar fi iar o ruşine strigătoare la cer. Dar cu Leslie era altceva, un simbol al traiului abundent. Era mai amuzant s-o privesc pe ea mâncând decât să mănânc eu însumi.

Mai mult de atât... Aş renunța la țigară ca să gust din înghețată. Acum, în loc s-o savurez, mă gândeam la o cafea irlandeză.

Prea puțin timp.

Cupa lui Leslie era goală. Ea şopti cu mulțumire:

– Aahh! şi-şi lovi uşor pântecele.

Un client de la una din mesele mai mici începu să o ia razna.

L-am observat când a venit. Un tip uscățiv, studios, cu favoriți şi ochelari cu rame de metal care se întorcea tot timpul ca să privească Luna pe geam. Ca şi alții de la alte mese, părea fascinat de acel fenomen natural, rar şi minunat.

Apoi înțelese şi el. Fața i s-a schimbat, exprimând suspiciune, neîncredere şi apoi teroare, teroare şi neputință.

– Hai să mergem, i-am spus lui Leslie. Am pus câteva monede pe tejghea şi m-am ridicat.

– Nu vrei să ți-o termini pe a ta?

– Nu. Avem alte lucruri de făcut. Ce-ai zice de o cafea irlandeză?

– Şi un cocktail Pink Lady pentru mine? Oh, ia te uită! Ea se întoarse cu totul cu spatele.

Studentul se urcase pe o masă. Se legănă, îşi întinse brațele şi zbieră:

– Uitați-vă pe fereastră!

– Dă-te jos de acolo imediat! spuse o chelnerița, înghiontindu-i vehement nădragii.

– A venit sfârşitul lumii! La capătul celălalt al mării, moartea şi focul iadului -.

Dar noi eram deja ieşiți pe uşă, râzând în timp ce alergam. Leslie spuse gâfâind:

– Posibil să fi ratat o revoltă... religioasă acolo! Eu mă gândeam la cei zece dolari de sub şervet.

Acum nu îi vor mai folosi nimănui. înăuntru, un profet striga mesajul judecății de apoi tuturor celor prezenți. Femeia cu păr cărunt şi ochi luminoşi va fi găsit banii zicându-şi că "Ştiau şi ei."

* * *

Parcarea localului Red Barn era umbrită de clădirile care blocau pătrunderea luminii Lunii. Felinarele străzii şi lumina orbitoare a Lunii aveau cam aceeaşi strălucire. Noaptea părea doar un pic mai strălucitoare decât de obicei.

Nu înțelegeam de ce Leslie s-a oprit deodată în drum. Dar i-am urmărit privirea în sus spre o stea foarte strălucitoare, la sud de zenit.

– Frumoasă, am spus eu.

Ea s-a uitat la mine foarte ciudat.

Red Barn nu avea geamuri. Lumina artificială obscură, mult mai obscură decât lumina rece stranie de afară, se reflecta pe lemnul întunecat al încăperii şi pe clienții veseli şi liniştiți. Nimeni nu părea să realizeze că noaptea aceasta era altfel decât alte nopți.

Clienții puțini din acea noapte de marți erau adunați în majoritate la piano bar. Un client avea microfonul. Interpreta un cântec aproape familiar cu o voce slabă, tremurătoare, în timp ce pianistul de culoare surâdea şi-i făcea un acompaniament sentimental.

Am comandat două cafele irlandeze şi un cocktail Pink Lady. La privirea întrebătoare a lui Leslie eu am zâmbit pur şi simplu misterios.

Red Barn părea atât de ordinar. Atât de relaxat; atât de senin. Ne țineam mâinile peste masă. Eu zâmbeam şi mi-era frică să vorbesc. Dacă rupeam vraja, dacă spuneam lucruri nepotrivite...

Au venit băuturile. Am luat paharul cu cafea irlandeză de picior. Zahăr, whiskey irlandez şi cafea neagră tare, cu frişca groasă în vârf. A venit ca o porție magică de vitalitate, neagră, fierbinte şi puternică.

Chelnerița mi-a dat banii înapoi.

– Îl vezi pe bărbatul cu pulovăr, cel de la capătul pianului? Face cinste, spuse ea cu plăcere.

– A venit în urmă cu două ore şi i-a dat barmanului o bancnotă de o sută de dolari.

Deci de acolo venea toată fericirea. Băuturi gratis! M-am uitat atent întrebându-mă ce anume sărbătorea acel bărbat.

Avea un gât gros, umeri lați, era îmbrăcat cu pulovăr şi haină sport şi stătea ghemuit ținând strâns în mână un pahar mare. Pianistul i-a oferit microfonul şi el s-a întors cu fața, gestul permițându-mi să-i pot vedea bine chipul pătrat, rigid, beat, jalnic şi speriat. Era gata să înceapă să plângă de frică.

Aşa că mi-am dat seama imediat ce sărbătorea.

Leslie schimbă fețe-fețe.

– Nu prepară bine cocktailul Pink Lady.

Există doar un singur bar în toată lumea unde fac cocktailul Pink Lady aşa cum îi place lui Leslie, şi nu se află în Los Angeles. I-am pasat ei cealaltă cafea irlandeză, zâmbind larg, parcă vrând să-i spun "Ți-am spus eu." Spaima bărbatului beat era molipsitoare, îmi zâmbi şi ea, ridică paharul şi spuse:

– În cinstea Lunii albastre.

Am ridicat şi eu paharul cu ea şi am băut, cu toate că nu acela era toastul pe care l-aş fi vrut.

Bărbatul în pulovăr s-a dat jos pe nesimțite de pe scăunelul de la bar şi s-a îndreptat cu grijă spre uşă, cu mers rar şi drept ca un-vas oceanic care acostează în port. A deschis uşa larg şi s-a întors, ținând-o deschisă, în aşa fel încât lumina albastră, albicioasă, stranie să-i contureze silueta mare, negricioasă.

Ticălosul. El aştepta ca cineva să-şi dea seama, să le strige şi celorlalți adevărul. Foc şi osândă.

– Închide uşa! strigă cineva.

– E timpul să plecăm, am spus eu slab.

– De ce atâta grabă?

Grabă? El ar putea să vorbească] Dar nu puteam să bag mâna-n foc că...

Leslie şi-a pus mâna peste a mea.

– Ştiu. Ştiu ce vrei să spui. Dar nu putem să fugim de asta, nu-i aşa?

Am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare. Ea ştia şi eu nu mi-am dat seama de asta?

Uşa s-a închis, lăsând Red Barn într-o culoare roşiatică de amurg. Bărbatul, care făcuse cinste cu băuturi, plecase.

– Oh, Doamne. Când ți-ai dat seama?

– Inainte să vii la mine, spuse ea. Dar când am încercat să verific presupunerea, nu am reuşit.

– Să verifici?

– Am ieşit pe balcon şi am îndreptat telescopul spre Jupiter. Marte se află mai jos de orizont zilele astea. Dacă Soarele ar dispărea într-un cataclism cosmic, toate planetele ar trebui să fie luminate la fel ca Luna, nu-i aşa?

– Ai dreptate. La dracu'.

Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta. Dar Leslie era astrologul. Ştiam şi eu ceva astrofizică, dar nu într-atât încât să o găsesc pe Jupiter ca să-mi salveze viața.

– Însă Jupiter nu era mai luminoasă decât de obicei. Aşa că nu ştiam ce să mai cred.

– Dar atunci...

Am simțit speranța renăscând ca un foc de paie. Apoi mi-am amintit.

– Acea stea, chiar de deasupra capului. Cea la care te-ai uitat lung.

– Jupiter.

– Luminoasă ca o reclamă. Atunci... asta dă totul peste cap.

– Vorbeşte mai încet.

De fapt eu vorbeam încet. Dar într-un moment de nebunie aş fi vrut să mă urc pe o masă în picioare şi să strig! Foc şi moarte

– Cu ce drept erau ei ignoranți?

Leslie mi-a strâns mâna. Impulsul trecu. Am spus înfiorat:

– Hai să plecăm de aici. Hai să-i lăsăm să creadă că vor veni zorile.

– Vor veni.

Leslie scoase un râs amar, ca un lătrat, pe care nu i-1 mai auzisem până atunci. Ieşi afară în timp ce eu m-am întins să-mi iau portofelul - amintindu-mi totodată că oricum nu mai avea rost.

Săraca Leslie. Când a văzut planeta Jupiter s-a gândit că sfârşitul a fost amânat — asta până când, o oră şi jumătate mai târziu, i-a fost dat să vadă flacăra albă pâlpâind triumfătoare. O oră şi jumătate, timp pentru Soare să ajungă la Pământ de la Jupiter.

Când am ajuns la uşă am văzut-o pe Leslie mergând cu paşi repezi pe Westwood către Sfânta Monica. Am înjurat şi am fugit s-o ajung din urmă întrebându-mă dacă a luat-o cumva razna.

Apoi am observat umbrele de deasupra noastră. Pe toată partea opusă a bulevardului Sfânta Monica erau umbre ale Lunii - nişte linii orizontale negre şi alb-albastre.

Am ajuns-o la colț.

Luna asfințea.

O lună la apus arată întotdeauna extraordinar. în acea seară strălucea orbitor prin bucățica de cer de deasupra autostrăzii, incredibil de luminoasă, aruncând foarte multe linii şi umbre. Chiar şi cornul întunecat al Lunii strălucea ca sideful.

Ceea ce îmi spunea tot ce voiam să ştiu despre ceea ce se întâmpla în

partea luminată a Pământului.

Iar pe Lună...? Echipajul de pe Apollo 19 probabil a murit în primele minute de nova. Prinşi pe un câmp selenar, ascunzându-se probabil după o stâncă care se topeşte... Sau se aflau pe partea întunecată? Nu puteam să-mi mai amintesc. La dracu', s-ar putea să trăiască mai mult decât toți. Am simțit ură şi invidie.

Discul se schimba ciudat pe măsură ce apunea. O calotă, o farfurie zburătoare, o lentilă, o linie...

Gata, a dispărut.

A dispărut. în fine, asta a fost. Acum puteam să uităm de ea; acum puteam să ne plimbăm pe afară fără a avea sentimentul constant că ceva nu era în regulă. Apusul Lunii luase cu sine şi toate umbrele ciudate din oraş.

Însă norii străluceau într-un mod neobişnuit. Aşa cum norii strălucesc după ce apune soarele, acum norii aveau culori albe plumburii înspre vest. Şi se scurgeau prea repede pe cer. Ca şi cum ar fi încercat să fugă...

Când m-am întors spre Leslie, şiroaie mari de lacrimi îi curgeau pe față.

– Oh, la naiba, am zis eu luând-o de mână. Gata, opreşte-te. Linişteşte-te.

– Nu pot. Ştii că nu mă pot opri odată ce am început să plâng.

– Nu acesta era planul meu. M-am gândit că vom face lucruri pe care le-am tot amânat, lucruri care ne fac plăcere. Este ultima noastră şansă. în felul ăsta vrei să mori, plângând la un colț de stradă?

– Nu vreau să mor deloc!

– Cam greu!

– Mersi mult.

Fața ei era toată roşie şi contorsionată. Leslie plângea ca un copil, fără a-i păsa de demnitate sau aparențe. M-am simțit îngrozitor. Mă simțeam vinovat, şi ştiam că nova nu se întâmpla din cauza mea şi mă făcea să mă înfurii.

– Nici eu nu vreau să mor! am mormăit eu. Spune-mi cum să fac şi voi face. Unde am putea să mergem? La Polul Nord? Ne-ar lua mai mult. Luna este probabil topită pe toată partea ei de zi. Marte? Când se va termina totul, Marte va fi parte din Soare, ca Pământul. Alpha Centauri? Cu accelerația de care avem nevoie am fi zdrobiți de perete ca untul de arahide şi jeleul.

– Ah, tacă-ți gura.

– Bine.

– Ce zici de Hawaii, Stan, am putea să ajungem la aeroport în douăzeci de minute. Am obține două ore în plus dacă am merge spre vest! Două ore în plus înainte de răsărit!

Avea oarecum dreptate. Două ore valorau mai mult decât orice! Dar mă gândisem deja lâ asta în balcon, în timp ce mă uitam la Lună.

– Nu. Am muri mai repede. Ascultă, draga mea, am observat că Luna a devenit mai strălucitoare spre miezul nopții. Asta înseamnă că statul California se afla în partea de jos a Pământului când a început cataclismul solar.

– Aşa este, ai dreptate.

– Deci noi ne aflăm cel mai departe de unda de şoc.

– Nu înțeleg, spuse ea clipind din ochi.

– Ia-o altfel. întâi explodează Soarele. în urma exploziei, aerul şi oceanele se încălzesc, într-o clipă, pe toată partea luminată. Aburii şi aerul supraîncălzit se extind cu rapiditate. O undă de şoc fierbinte se apropie ca un vuiet de partea întunecată. Ne încer-cuieşte şi pe noi acum. Ca un laț. Dar în Hawaii va ajunge cel mai repede. Hawaii se află cu două ore mai aproape de linia asfințitului.

– Inseamnă că nu vom apuca răsăritul. Nu vom trăi nici măcar până atunci.

– Nu.

– Explici lucrurile foarte bine, spuse ea cu amărăciune. O undă de şoc fierbinte. Cât de plastic.

– Imi pare rău. M-am gândit prea mult la asta. întrebându-mă cum va fi.

– Gata, opreşte-te.

Veni spre mine şi-şi sprijini fața de umărul meu. Plângea încetişor. O țineam cu un braț şi cu celălalt îi mângâiam gâtul, privind norii care se scurgeau fără a mă mai gândi la cum va fi.

Nu mă mai gândeam la cercul de foc strângându-se în jurul nostru.

Era oricum imaginea prost aleasă.

Mă gândeam la cum au fiert oceanele în partea luminată, încât pentru unda de şoc să nu mai rămână decât aburi cu care să pornească mai departe. Mă gândeam la milioanele de kilometri pătrați de ocean pe care i-a parcurs. Va fi mai umedă şi mai răcoroasă când va ajunge la noi. Şi mişcarea de rotație a Pământului o va roti ca un vârtej într-o cadă de baie.

Două uragane de abur direct ce se mişcă în sensuri opuse, unul la nord şi

unul la sud. Aşa urma să vină. Eram norocoşi. California se afla aproape de inima uraganului de nord.

Un uragan de abur direct. Putea să ridice un om şi să-1 arunce în aer, să jupuiască carnea de pe el şi să-1 arunce la pământ. Se va năpusti grozav.

Nu vom mai vedea răsăritul. într-un fel simțeam o părere de rău. Ar fi fost spectaculos.

Mănunchiuri groase, paralele de nori erau purtate de vânt peste stele, prea repede, albiți de luminile oraşului. Jupiter s-a întunecat şi apoi s-a stins de tot. Este posibil să înceapă deja?

Se vedeau fulgere fierbinți.

– Aurora, am spus eu.

– Cum?

– Va fi o undă de şoc şi de la Soare. Va fi o auroră cum nu s-a mai văzut până acum.

Leslie izbucni deodată într-un râs nervos.

– Este aşa de straniu să stăm la un colț de stradă şi să vorbim în felul ăsta! Stan, e vis sau realitate?

– Am putea să ne prefacem.

– Nu. Cred că aproape toată rasa umană este deja moartă.

– Mda.

– Şi nu avem unde să fugim.

– La dracu', ți-ai dat seama de mult timp singură de acest lucru. De ce aduci vorba tocmai acum?

– Ai fi putut să mă laşi să dorm, spuse ea cu amărăciune. Abia ațipisem când mi-ai şoptit la ureche.

Nu am mai spus nimic. Avea dreptate.

– înghețată asortată, mă cită ea. Apoi continuă:

– De fapt nu a fost o idee chiar proastă să-mi dau peste cap dieta.

Am început să chicotesc.

– Termin-o.

– Am putea să mergem la tine sau la mine acum. Să dormim.

– Probabil. Dar nu am putea să adormim, nu-i aşa? Nu, nu spune nimic. Luăm somnifere şi, în, cinci ore, ne trezim în țipete. Mai degrabă aş sta trează. Măcar vom şti ce se întâmplă.

Dar ce-ar fi dacă am lua toate pastilele... dar nu am mai spus nimic. Am zis în schimb:

– Ce-ai zice de un picnic?

– Unde?

– Pe plajă, poate. Cui îi pasă? Putem să hotărâm asta mai târziu.

**IV**

Toate piețele erau închise. însă magazinul de băuturi alcoolice de vizavi de Red Barn era unul de la care cumpăram de ani de zile. Aveau ficat gras de gâscă, pişcoturi, vreo două sticle de şampanie rece, şase feluri de brânză şi o groază de sortimente de alune - am luat din toate - mai multe pişcoturi, o pungă cu gheață, aperitiv rumaki înghețat, un brandy foarte vechi care a costat douăzeci şi cinci de dolari, un pic de Cherry Heering pentru Leslie, şase doze de bere şi Bitter Orange...

Până când am încărcat noi toate cumpărăturile într-un cărucior, începu să plouă. Stropi mari curgeau în şiroaie pe sticla de la intrarea în magazin. Vântul urla pe la colțuri.

Vânzătorul era într-o dispoziție bună, deborda de energie. Privise Luna toată noaptea.

– Şi acu' asta! exclamă el în timp ce ne aşeza cumpărăturile în sacoşe. Era un bărbat bătrân, mic de statură, voinic, cu brațe şi umeri puternici.

– Nu plouă niciodată aşa în California. Dacă vine, vine drept şi greoi. Durează zile întregi....

– Ştiu.

I-am scris un cec, simțindu-mă vinovat pentru asta. Mă ştia de destul timp ca să aibă încredere în mine. Dar cecul era bun. Aveam fonduri care să-1 acopere. înainte de orele dimineții, cecul va fi cenuşă, şi toate băncile din lume vor clocoti în căldura Soarelui. Dar de acest lucru nu eram eu vinovat.

Îndesă cumpărăturile noastre în cărucior, postân-du-se şi el la uşă.

– Când se opreşte ploaia, vom ieşi cu căruciorul afară. Gata?

M-am pregătit să deschid uşa. Ploua cu găleata, într-o clipă se opri, deşi apa se mai scurgea pe sticlă.

– Acum! strigă vânzătorul. Am deschis repede uşa şi duşi am fost. Am ajuns la maşină râzând ca nebunii. Vântul şuiera în jur, aruncând stropi de ploaie.

– Am ales bine momentul. Ştii de ce anume îmi aminteşte această vreme? Kansas, spuse vânzătorul, în timpul unei tornade.

Apoi dintr-odată cerul se umplu de pietriş! Am țipat şi ne-am lăsat brusc în jos. Am deschis maşina, care răsuna de milioane de lovituri mici şi i-am împins pe Leslie şi pe vânzător înăuntru. Ne-am frecat capurile zgâriate şi ne-am uitat la pietrişul alb care sărea peste tot.

Vânzătorul îşi culese o pietricică albă de pe guler. O puse în mâna lui Leslie şi ea scoase un țipăt ascuțit de uimire şi mi-a dat-o mie. Era rece.

– Grindină! Spuse vânzătorul. Acu' chiar că nu mai pricep nimic.

Eu nici atât. Puteam să realizez că era ceva ce avea legătură cu cataclismul. Dar ce? Cum?

– Trebuie să mă întorc, spuse vânzătorul. Grindina se schimbă într-o rafală scurtă. El îşi strânse toate forțele şi ieşi din maşină ca un soldat marin urcând dealul. Nu l-am mai văzut.

Norii erau învolburați, se formau şi se risipeau, alunecând unul peste altul mai repede decât am văzut vreodată, luminați de oraş.

– Cred că e cataclismul, spuse Leslie tremurând.

– Dar cum? Dacă unda de şoc ar fi ajuns aici deja, noi am fi morți - sau măcar surzi. Grindină?

– Cui îi pasă? Stan, nu avem timpi M-am cutremurat.

– Bine. Ce anume ai vrea să faci mai mult în acest moment?

– Să vizionez un meci de baseball.

– Este ora două dimineața, i-am atras eu atenția.

– Asta elimină multe lucruri, nu-i aşa?

– Aşa e. Am fost şi la ultimul bar. Am vizionat ultimul nostru joc şi ultimul nostru film reuşit. Ce a mai rămas?

– Să ne uităm prin vitrinele magazinelor de bijuterii.

– Vorbeşti serios? în ultima ta noapte pe Pământ?

– Da, spuse ea după ce se gândi pentru o clipă. Fir-ar să fie, vorbea serios. Nu m-aş fi putut gândi

la altceva mai plictisitor.

– Westwood sau Beverly Hills?

– Amândouă.

– Ascultă-mă puțin...

– Beverly Hills, atunci.

* * *

Am trecut cu maşina printr-o altă rafală de ploaie şi grindină - o furtună condensată. Am parcat la jumătate de bloc de magazinul Tiffany's.

Trotuarul era plin de noroi. Picături de ploaie cădeau de la diferite etaje ale clădirii.

– E superb, spuse Leslie. Cred că trebuie să fie încă vreo şase magazine de bijuterii mai încolo.

– Ce-ar fi să privim din maşină?

– Nu, nu, în niciun caz, tu nu ai atitudinea potrivită. Privitul în vitrine se face numai pe jos. Asta e regula.

– Dar ploaia?

– Lasă că n-ai să mori de pneumonie. Nu vei avea timp, spuse ea cam nemiloasă.

Tiffany's avea o mică filială deschisă şi în Beverly Hills, însă nu aveau lucruri scumpe în vitrină, pe timp de noapte. Aveau câteva bibelouri fascinante şi cam atât.

Ne-am îndreptat spre Rodeo Drive unde am rămas muţi de uimire. Tibor avea expusă o colecţie enormă de inele, împodobite şi moderne, mari şi mici, cu tot felul de pietre preţioase şi semipreţioase. Peste stradă, Van Cleef&Arpels avea broşe, ceasuri bărbăteşti elegante, brăţări cu ceasuri mici aplicate pe ele şi o vitrină în care se aflau numai diamante.

– Oh, nemaipomenit, şopti Leslie, atrasă de diamantele sclipitoare. Oare cum vor fi arătând la lumina zilei!... Ups.

– Nu, ai gândit bine. Imaginează-ţi-le la răsărit, strălucind de la explozie, cu vitrinele care se zdrobesc lăsând lumina crudă a zilei să pătrundă în interior. Vrei unul? Colierul?

– Oh, e posibil? Stai, stai, glumeam! Pune-1 la loc, prostuţule, cred că au sisteme de alarmă antiefracţie.

– Ascultă, nimeni nu va mai purta lucrurile astea de acum până dimineaţă. De ce să nu ne folosim şi noi puţin de ele?

– Am fi prinşi!

– Păi, tu ai vrut să priveşti în vitrine...

– Nu vreau să-mi petrec ultima mea oră într-o celulă. Dacă ai fi adus

maşina până aici poate am fi avut o oarecare şansă.

– Să scăpăm. Ai dreptate. Am vrut să aduc maşina. Dar în acel moment am tăcut amândoi şi ne-am continuat drumul cu paşi nesiguri, ținându-ne unul de altul pentru echilibru.

Erau mai mult de şase magazine cu bijuterii în Rodeo. Şi multe alte lucruri. Jucării, cărți, cămăşi şi cravate excentrice şi moderne. în Francis Orr, am văzut un cub imens de plastic plin cu monede noi. Mai încolo se aflau câteva ceasuri neobişnuite. Aveam o emoție în plus ştiind că puteam să spargem o vitrină şi să luăm tot ce vroiam.

Ne plimbam de mână, legănându-ne brațele. Trotuarele erau numai ale noastre; toți ceilalți fugiseră din calea vremii urâte. Norii erau încă învolburați.

– Aş fi vrut să ştiu că urma să vină, spuse Leslie deodată. Mi-am petrecut toată ziua reparând o eroare într-un program. Acum nu vom mai avea ocazia să-1 folosim vreodată.

– Cum ți-ai fi petrecut ziua? Un joc de baseball?

– Poate. Nu. Obiceiurile nu mai contează acum. Privi încruntată la rochiile dintr-o vitrină. Tu ce ai fi făcut?

– Aş fi mers la Blue Sphere să beau cocktailuri, am spus eu prompt. Este un local topless. Obişnuiam să merg acolo tot timpul. Am auzit că se umblă în pielea goală acum.

– Nu am fost niciodată la vreunul de genul ăsta. Până la cât au deschis?

– Las-o baltă. E aproape două jumătate.

Leslie se uita gânditoare la animalele gigant dintr-o vitrină cu jucării.

– Nu ai fi vrut să ucizi pe cineva, dacă ai fi avut timp?

– Păi doar ştii că agentul meu locuieşte în New York.

– De ce pe el?

– Copil ce eşti, de ce crezi că orice scriitor ar vrea să-şi ucidă agentul? Pentru manuscrisele pe care le pierde pentru alte manuscrise. Pentru procentajul său de zece la sută, uşor obținut, şi celelalte nouăzeci de procente pe care mi le trimite cu invidie şi cu întârziere. Pentru....

Deodată vântul începu să urle şi se ridică deasupra noastră. în timp ce alergam, Leslie făcu semn spre o intrare proeminentă care se părea că era de la Gucci. Ne-am înghesuit unul în altul sprijiniți de sticlă.

Vântul fu înăbuşit de o grindină cu particule cât bobul de mazăre. Se auzi

un zgomot de sticlă spartă

pe undeva şi sunetul rar şi slab al alarmei în vântul şuierător. Dar nu era doar grindină în bătaia vântului! Erau şi pietre!

Am simţit gustul apei de mare.

Ne-am lipit unul de altoi în spaţiul luxos din faţa magazinului Gucci. Am încercat să scot o frază şubredă ţipând:

– Vreme de cataclism! Cum dracu' a ajuns...

Dar nu mă puteam auzi eu însumi, iar Leslie nici măcar nu-şi dăduse seama că ţipam.

Vreme de cataclism. Cum a ajuns aici aşa de repede? Venind încoace de la Pol, unda de şoc ar fi trebuit să parcurgă în jur de patru mii de mile - adică o călătorie de cinci ore.

Nu. Unda de şoc trecea prin stratosfera, unde viteza sunetului era mai mare, şi apoi se propaga în jos. Trei ore erau timp suficient. Totuşi, mă gândii eu^ nu ar fi trebuit să vină sub formă de vânt în. creştere. în partea cealaltă a lumii, Soarele după cataclism făcea praf atmosfera şi o arunca spre stele. Şocul ar fi trebuit să vină ca o bubuitură de tunet singulară, gigantică.

Pentru un moment vântul se linişti şi am fugit pe trotuar trăgând-o şi pe Leslie după mine. Am găsit altă intrare, după ce vântul a luat-o iar razna. Mi s-a părut că aud o sirenă venind la chemarea alarmei de la magazin.

La următoarea ieşire am ajuns pe Wiltshire Boulevard, de unde am ajuns şi la maşină. Am stat acolo gâfâind şi aşteptând să se încălzească în maşină. îmi simţeam picioarele murate. Hainele, ude erau lipite de piele.

– Cât mai durează? strigă Leslie.

– Nu ştiu! Ar trebui să mai avem ceva timp.

– Va trebui să ne bucurăm de picnic în casă!

– La mine sau la tine? La tine, am hotărât eu, şi am pornit maşina.

## V

Bulevardul Wiltshire era inundat din loc în loc, până la nivelul capacelor de roată. Rafalele de grindină şi lapoviţă se transformaseră într-o ploaie constantă, răpăitoare. Ceaţa era întinsă, până la brâu în faţa noastră, gunoaiele se roteau ca un vârtej pe capotă, rămânând învolburate îndărăt. Ciudată vreme.

Vreme de cataclism. Unda de şoc^ de aburi supraîncălziţi, opăriţi nu se

întâmplase. în schimb, înfruntam un vânt călduț vuind prin stratosfera, turbulențele mişcându-se în vârtej la sol, ca să formeze furtuni stranii.

Am parcat ilegal la etajul superior al parcării. M-am gândit că etajul inferior va fi inundat. Am deschis portbagajul şi am scos două sacoşe grele din hârtie.

– Am fost cam nebuni, spuse Leslie, dând din cap. Nu vom mai folosi niciodată toate astea.

– Hai să le luăm totuşi sus.

– Dar de ce? întrebă ea râzând.

– De moft. Mă ajuți să le cărăm?

Am dus câte două sacoşe fiecare până la etajul al paisprezecelea. Şi încă mai rămăseseră vreo două sacoşe în portbagaj.

– Lasă-le acolo, spuse Leslie. Avem rumaki, băutură şi alune. Ce ne mai trebuie?

– Sortimentele de brânză, pişcoturile, ficatul de gâscă.

– Uită de ele. / - Nu.

– Eşti nebun, îmi explică ea rar ca să înțeleg. Ai putea să mori opărit de aburi. S-ar putea să nu mai avem decât câteva minute la dispoziție, şi tu vrei mâncare pentru o săptămână! De ce?

– Aş prefera să nu răspund.

– Du-te atunci! zise ea, trântind uşa cu o forță teribilă.

Ascensorul m-a pus la grele încercări. Mă tot întrebam dacă Leslie avea dreptate. Țipătul strident al vântului era înăbuşit acolo, în inima clădirii. Poate se rupeau cablurile electrice pe undeva şi rămâneam agățat într-o cutie neagră. Însă am reuşit să ajung teafăr până jos.

Etajul superior era inundat până la nivelul genunchiului.

A doua surpriză a fost că apa era călduță, ca apa pentru îmbăiere, neplăcută pentru traversare. Aburii, care se răspândeau la suprafața apei, formau un vânt care se auzea ca urletul unor damnați, prin camera de beton.

Să mă întorc a fost iar o încercare grea. Dacă ceea ce am vrut să fac.era doar îndeplinirea unei dorințe, dacă un vânt puternic de abur activ m-ar fi prins atunci... m-aş fi simțit ca un prost... însă uşile s-au deschis, iar luminile nici măcar nu s-au stins.

Leslie nu vroia să mă lase înăuntru.

– Pleacă! strigă ea de după uşa încuiată. Du-te să-ți mănânci brânza şi

pişcoturile în altă parte!

– Ai pe altcineva?

Spusesem ceva de prost gust. Nici măcar nu se auzi vreun răspuns.

Aproape că puteam să-i înțeleg punctul de vedere. Drumul în plus ca să iau şi celelalte sacoşe nu era mare scofală; dar de ce a trebuit să-1 fac? La urma urmei, cât mai avea să dureze şi aventura noastră? O oră cu puțin noroc. De să dai înapoi în fața unui argument foarte bun, numai ca să păstrezi un lucru atât de efemer?

– Nu aveam de gând să aduc sacoşele, sus, am strigat eu, sperând că mă va auzi prin uşă.

Vântul trebuie să se audă de trei ori mai tare dincolo de uşă.

– S-ar putea să avem nevoie de alimente pentru o săptămână! Şi un loc de refugiu!

Linişte. începusem să mă gândesc dacă pot să sparg uşa. Ar fi mai bine să aştept în hol? Până la urmă ea tot trebuia...

Uşa se deschise. Leslie era toată palidă.

– Ai făcut un lucru crud, spuse ea încet.

– Nu pot să promit nimic. Am vrut să aştept, dar tu ai forțat lucrurile. Mă întreb dacă Soarele chiar a explodat.

– E crud ce spui tu. Tocmai începusem să mă obişnuiesc cu ideea.

Ea îşi întoarse fața spre usciorul uşii. Era obosită, tare obosită. O ținusem trează prea mult

– Ascultă-mă. Totul a fost eronat, am spus eu. Ar fi trebuit să fie o auroră boreală care să lumineze cerul nopții de la un pol la altul. O undă de şoc care explodează de la Soare, circulând cu viteza luminii, ar fi spintecat atmosfera în aşa hal încât trebuiau să fie flăcări albastre la fiecare clădire!

– Mai mult, furtuna a venit prea lent, am strigat eu, ca să fiu auzit în ciuda tunetului. Un cataclism ar fi sfâşiat cerul pe jumătate de planetă. Unda de şoc s-ar fi deplasat pe partea întunecată cu un zgomot care ar fi spart fiecare fir de sticlă din lume, deodată! Şi ar fi crăpat marmura şi betonul, şi, draga mea Leslie, nimic din acestea nu s-a întâmplat. Aşa că am început să-mi pun întrebări.

– Atunci ce este? spuse ea cu un mormăit.

– O erupție. în cel mai rău.... Strigă la mine în chip de acuzație.

– O erupție! O erupție solară! Crezi că Soarele ar putea să lumineze într-

atât încât să...

– Linişteşte-te.

– ... să transforme Luna şi planetele în multe torțe, şi apoi să se stingă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Oh, idiotule...

– Pot să intru?

Ea se arătă surprinsă. Se dădu la o parte, m-am aplecat, mi-am luat bagajele şi am. intrat.

Uşile din sticlă zăngăneau de parcă nişte coloşi băteau ca să-şi facă drum înăuntru. Ploaia răzbise prin crăpături formând băltoace întunecate pe covor.

Am aşezat sacoşele pe tejgheaua din bucătărie. Am găsit pâine în frigider şi am pus două felii în prăjitor. În timp ce se prăjeau, am desfăcut ficatul de gâscă.

– Telescopul meu a dispărut, spuse ea.

Cu siguranță dispăruse. Trepiedul se afla în picioare, în balcon, la locul său.

Am desfăcut sârma de la o sticlă de şampanie. Pâinea prăjită a sărit din toaster şi Leslie începu să ungă feliile cu ficat. Am ținut sticla aproape de urechea ei, vrând să-i surprind reflexele condiționate.

Ea a zâmbit iute când a sărit dopul şi a spus:

– Ar trebui să instalăm locul pentru picnic chiar aici. După tejghea. Mai devreme sau mai târziu, vântul va sparge uşile şi geamurile.

Propunerea era bună. M-am strecurat după peretele despărțitor, am luat toate pernele de pe jos şi de pe canapea şi le-am adus în bucătărie. Ne-am încropit un cuib numai pentru noi.

Era destul de comod. Tejgheaua bucătăriei era înaltă de aproape un metru, chiar deasupra noastră, iar suprafața bucătăriei era suficient de mare ca să ne mişcăm brațele confortabil. Podeaua era plină de perne. Leslie a turnat şampanie în pahare pentru coniac.

M-am gândit la un toast, dar erau prea multe variante şi toate deprimante. Am băut fără a mai ține vreun toast. Apoi am pus paharele deoparte cu grijă

şi am alunecat unul în brațele celuilalt. Puteam să stăm aşa, față în față, sprijinindu-ne unul de altul.

– Vom muri, spuse ea.

– Poate că nu.

– Obişnuieşte-te cu ideea. Eu deja am facut-o, spuse ea, Uită-te la tine, eşti

aşa de agitat. Speriat că vei muri. Aşa-i că a fost o noapte superbă?

– Unică. Aş fi vrut să ştiu mai devreme, ca să te invit la cină.

Tunetul se auzi într-o succesiune de şase explozii, Ca bombele în timpul unui atac aerian.

– Şi eu, spuse ea când am putut să ne auzim din nou.

– Aş fi vrut să ştiu de la amiază.

– Nuci de pecan!

– Marca Farmer's Market. Alune dublu prăjite. Pe cine ai fi omorât tu dacă ai fi avut timp?

– Era o fată la club...

... care era vinovată de rivalitate în familie, după cum pretindea Leslie. Eu am dat numele unui editor '-care îşi tot schimba deciziile. Ea a amintit de una din fostele mele prietene, iar eu de singurul ei fost prieten despre care ştiam, şi ne-am distrat ceva până i-am epuizat pe toţi. Fratele meu Mike a uitat o dată de ziua mea de naştere. Ticălosul.

Luminile s-au stins şi apoi s-au aprins la loc.

Cam indiferent, Leslie a întrebat:

– Crezi că s-ar putea ca Soarele să-şi revină la normal?

– Ar face bine să revină la normal. Că altfel vom fi morţi. Aş vrea să o putem vedea pe Jupiter.

– La naiba, răspunde-mi! Crezi că a fost vorba de o erupţie solară?

– Da.

– De ce?

– Planetele pitice nu produc nove.

– Şi dacă a noastră produce?

– Astronomii ştiu o mulţime de lucruri despre nove, am spus. Mai multe decât crezi. Ei află cu luni înainte de apariţie. Soarele este o pitică roşie (DE VERIFICAT). Aceste planete nu se transformă în nove. Ele trebuie să parcurgă mai întâi secvenţa principală, şi asta durează milioane de ani.

Ea mi-a izbit uşor spatele cu pumnul. Aveam obrajii lipiţi unul de altul; nu-i puteam vedea faţa.

– Nu vreau să cred asta. Nu îndrăznesc. Stan, nimic asemănător nu s-a mai întâmplat până acum. Cum poţi să ştii?

– De la ceva.

– Ce anume? Nu pot să cred. Ne-am fi adus aminte.

– Îşi aminteşti de prima aterizare pe Lună? Aldrin şi Armstrong? (

– Bineînțeles. Am urmărit-o la petrecerea Lunar Landing, la Earl.

– Ei au aterizat pe suprafața cea mai întinsă, cea mai netedă de pe Lună. Ne-au trimis multe ore de fil-muleţe, au făcut foarte multe poze clare, au lăsat urme ondulate de paşi peste tot. Şi s-au întors acasă cu o^ grămadă de pietre.

– Îți aminteşti? Oamenii au spus că au avut mult de mers până la roci. Dar primul lucru care a fost observat la aceste pietre a fost că erau pe jumătate topite.

– Cândva, în trecut, să zicem, în ultimii o mie de ani, nu se poate estima o dată mai exactă de atât, a avut loc o erupție solară. Nu a durat nici suficient de mult, nici nu a fost destul de fierbinte încât să lase urme pe Pământ. Dar Luna nu are atmosferă care s-o protejeze. Toate pietrele s-au topit pe o parte.

Aerul era cald şi umed. Mi-am dat jos haina, care atârna greu de la ploaie. Am pescuit pachetul de țigări şi chibriturile, am aprins o țigară şi am pufăit fumul pe lângă urechea lui Leslie.

– Ne-am fi amintit. Nu cred că a fost atât de rău.

– Nu ştiu ce să zic. Poate că s-a întâmplat deasupra Pacificului. Nu a provocat prea multe pagube. Sau deasupra continentelor americane. A sterilizat câteva plante şi animale şi a ars câteva păduri şi cine ştie? Soarele şi-a revenit la normal, în vremurile acelea. Aşa s-ar putea şi acum. Soarele, în procent de patru la sută, este o stea variabilă. Poate că e mai variabil decât se crede.

Ceva se sparse în bucăți în dormitor. O fereastră? Un vânt umed ajunse până la noi şi urletul furtunii se auzea mai tare.

– În cazul acesta am putea să supraviețuim, spuse Leslie cu ezitare.

– Cred că ai pus punctul pe i. Noroc! Am găsit şampania şi am luat o înghițitură bună. Era mai mult de ora trei dimineața, cu un uragan care bătea la geam.

– Atunci nu ar trebui să facem ceva?

– Păi facem.

– Adică să încercăm să urcăm pe deal! Stan, vor fi inundații!

– Normal că vor fi, dar nu vor ajunge până la noi. Paisprezece etaje. Ascultă, m-am gândit bine. Ne aflăm într-o clădire care este proiectată antiseismic. Cel puțin aşa mi-ai spus chiar tu. Ar trebui mai mult de un uragan,

ca să se prăbuşească.

– Cât despre ajunsul la dealuri, care dealuri? Nu vom ajunge prea departe în noapte, nu cu străzile deja inundate. Să zicem că am putea să ne urcăm pe munții Santa Monica; şi după aceea? Apă cu debit solid, asta ne aşteaptă. Zona aceea nu va face față la ceea ce urmează să vină. Erupția probabil a fiert apă suficientă pentru încă un ocean. Urmează să plouă timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopți! Draga mea, acesta este locul cel mai sigur în care putem sta în noaptea asta.

– Chiar şi-n cazul topirii calotelor polare?

– Mda... ei bine, suntem destul de sus chiar şi pentru această situație. Ascultă, poate că ultima erupție solară a fost ceea ce a provocat potopul lui Noe. Poate că se întâmplă iar. Mai mult ca sigur, nu există loc pe Pământ care să nu se afle în mijlocul unui uragan. Cele două uragane cu mişcări opuse, până acum trebuie să se fi despărțit în sute de furtuni mici...

Uşile din sticlă au explodat în interior. Ne-am lăsat în jos. Vântul urla înspre noi, aruncând cu sticlă şi stropi de ploaie.

– Măcar avem de mâncare! strigai eu. Dacă inundațiile ne izolează aici, avem posibilitatea de a rezista!

– Dar dacă se întrerupe energia electrică, nu putem să gătim! Iar frigiderul...

– Vom găti tot ce putem. Vom fierbe toate ouăle... Vântul se ridică deasupra noastră. Am încetat să

mai vorbesc.

Ploaia caldă cădea orizontal pe noi şi ne uda până la piele. Să încerci să găteați în timpul unui uragan? Am fost prost; am aşteptat prea mult. Vântul va arunca cu apă fiartă pe noi dacă încercam. Sau grăsime fierbinte...

– Va trebui să folosim cuptorul! țipă Leslie. Bineînțeles. Cuptorul nu putea să se răstoarne peste noi.

L-am setat la 400° şi am introdus ouăle, într-un vas cu apă. Am scos toată carnea din sertarul de carne şi am îndesat-o într-o tavă pentru gătit. Două anghinare în alt vas. Celelalte legume puteau fi mâncate crude.

Ce altceva? Am încercat să mă gândesc.

Apă. Dacă se întrerupea electricitatea, probabil că liniile de telefonie şi apa se vor întrerupe şi ele. Am deschis robinetul şi am început să umplu tot felul de

vase: oale cu capac, filtrul de cafea pentru treizeci de cupe al lui Leslie, pe care îl folosea la petreceri, găleata pentru apă. Ea probabil a crezut că am înnebunit, dar nu aveam încredere în apa de ploaie ca apă de consum; nu aş putea să o controlez.

Zgomotul. Nici nu mai încercam să strigăm unul la altul. Patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi la fel şi rămâneam surzi complet. Beţişoare de bumbac? Prea târziu să ajung la baie. Prosoape din hârtie! Le-am rupt, le-am răsucit şi am făcut patru tampoane pe care ni le-am introdus în urechi.

Instalaţii sanitare? Un motiv în plus ca să aleg apartamentul lui Leslie în loc de-al meu. în caz că toaleta nu mai funcţiona, exista balconul,

Şi în caz eâ viitura urca şi mai sus de etajul nostru, era şi acoperişul, Douăzeci de etaje mai sus. Şi dacă urca mai sus de el, atunci, la naiba, vor rămâne puţini oameni în viaţă după ce se va termina totul.

Şi dacă era un cataclism?

Am ţinut-o pe Leslie mai strâns şi mi-am aprins o ţigară cu o mână. Toate planurile erau în zadar dacă era un cataclism. Dar oricum aş fi făcut pregătirile. Nu te opreşti din pregătiri decât atunci când nu mai există nicio speranţă.

Şi dacă uraganul se transforma în abur activ era balconul. O fugă spre moarte, o săritură peste balustradă era preferabilă unei fierberi de viu.

Dar acum nu era momentul să ne gândim la asta.

Oricum, probabil s-a gândit şi ea la asta.

Luminile s-au stins pe la patru. Am închis cuptorul în caz că revenea lumina. Trebuia să-i aloc o oră să se răcească, apoi urma să pun toată mâncarea în vase.

Leslie adormise în braţele mele. Cum putea oare să doarmă, fără să ştie ce se întâmplă? Am strâns pernele în jurul ei şi am aşezat-o cu spatele pe ele.

Pentru un timp am stat pe spate, fumând, privind umbrele fulgerului reflectate în tavan. Mâncasem tot ficatul de gâscă şi băusem o sticlă de şampanie. M-am gândit să deschid sticla de brandy, dar m-am răzgândit, cu regret.

A trecut mult timp. Nu mai ştiu ce gânduri mi-au trecut prin minte. Nu am dormit, dar cu siguranţă mintea mea lâncezea. Mi-am dat seama treptat că tavanul, în timpul strălucirilor de fulger, se făcea gri.

M-am rostogolit cu grijă, muiat până la piele. Totul era ud.

Ceasul meu arăta ora nouă jumătate.

M:am târât din locul de refugiu în sufragerie. Ignorasem sunetele furtunii atât de mult timp încât doar o rafală bună de ploaie răzleață reuşi să-mi amintească. Era un uragan în acțiune. Însă lumina gri cărbune răzbătea printre norii negri.

Deci făcusem bine să salvez sticla de brandy. Inundații, furtuni, radiații intense, foc aprins de erupție -dacă cifra distrugerilor era tot atât de mare pe cât mă aşteptam, atunci banii nu vor mai avea nici o valoare. Vom avea nevoie de bunuri de schimb.

Mi-era foame, aşa că am mâncat două ouă şi nişte şuncă - încă destul de calde - şi am început să strâng toată mâncarea. Aveam mâncare pentru o, săptămână, în cel mai bun caz... dar fără o dietă echilibrată. Poate puteam face schimb cu alte apartamente. Clădirea era mare. Probabil erau şi apartamente goale unde puteam să intrăm în căutare de supe la conservă şi altele de genul. Şi va trebui să avem grijă şi de refugiații de la etajele inferioare dacă apele au crescut într-atât...

La dracu'! Am ratat cataclismul. Viața fusese simplitatea întruchipată noaptea trecută. Acum... Aveam medicamente? Se aflau doctori în clădire? Vor apărea dezinteria şi alte boli. Şi foamete. Era un supermar-ket în apropiere; am putea oare să găsim o mască pentru scufundări în clădire?

Însă prima şi prima data ar trebui sl dorm un pic. Mai târziu vom începe să explorăm clădirea."Ziua avea o culoare de gri cărbune mai luminos. Lucrurile puteau să stea mai rău, mult mai rău. M-am gândit la radiațiile care au lovit partea îndepărtată a Pământului şi m-am întrebat dacă oare copiii noştri vor trebuie să colonizeze Europa, Asia sau Africa.